Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St, Jersey City, N J 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК XC. Ч. 73. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 20-го КВІТНЯ 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 20, 1983 No. 73. VOL. XC.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ПІДГОТОВЛЯЮТЬСЯ ДО ДВОХ ВЕЛИКИХ ІМПРЕЗ

Філядельфія, Па. (УКК-УГМФ). — В центрі уваги пленарної сесії всіх керівних органів Українського Конгресового Комітету — Української Громади Метрополітальної Філядельфії, що відбулася в середу, 13-го квітня ц.р., під предсідництвом голови проф. д-ра Петра Стерча, був широкий обмін думок відносно найкращої підготови вшанування пам'яті жертв великого голоду в Україні в 1932-33 роках, у 50-ту річницю цієї всенародної трагедії, та влаштування традиційного Українського Фестивалю музики, пісні й танку „Гомін України" в Рабин Гуд Делл- Схід амфітеатрі під відкритим небом. Протоколував на засіданні секретар д-р Володимир Процюк.

У пленарній сесії взяло участь понад 40 членів Управи, Контрольної комісії, Громадського суду та Ради Членських Організацій. Учасники наради ствердили, що загал українського громадянства підтримує всесторонньо працю Крайового Громадського Комітету, на чолі якого стоять первоієрархи Українських Церков у ЗСА, а ділову екзекутиву очолює д-р П. Стерчо. Одночасно висловили вони свій жаль, що Організації Визвольного Фронту й ними домінована Екзекутива УККА, не включилися в загальногромадські відзначування 50-ої річниці Великого голоду в Україні.

У пленарній сесії брали участь також члени філядельфійського громадського Комітету для вшанування пам'яті жертв голоду з 1932-33 років, що його очолює інж. Петро Гурський, а секретарем якого є д-р Петро Клюк. Після широкої диксусії, в якій брали участь майже всі учасники нарад, вирішено одноголосно влаштувати багатолюдну, всегромадську маніфестацію-концерт у неділю, 12-го червня 1983 року, о год. 2:30 по полудні в Індепенденс Молл, біля Дому державної самостійности Америки й славного Дзвону Свободи. Вже пороблено всі потрібні заходи у федеральних і міських урядах, щоб пристосувати устаткування Індепенденс Молл для потреб організаторів. Заплянoвано запросити до участи представників федеральних, стейтових і міських урядів. Промови будуть перивані відповідною концертовою програмою.

Для серйозного обговорення різних аспектів заподіяного Москвою Великого голоду та його консеквенцій для розвитку українського народу запляновано влаштувати восени наукову конференцію, дата якої буде подана до відома пізніше.

Керівні органи УКК-УГМ Філядельфії обговорили всесторонно участь українського громадянства Філядельфії також у всекрайових акціях щодо 50-ліття голоду в Україні. Рішили вони вже тепер апелювати до українського громадянства взяти масову участь у молитовному здвизі в провідну неділю, 15-го травня ц.р., в Церкві-Пам'ятнику Жертвам Великого голоду

(Продовження на ст. 4)

У Вінніпеґу помер ред. М. Гикавий

Вінніпеґ, Ман. (А.К.). — У середу, 13-го квітня ц.р., тут помер на 76-му році трудолюбивого життя відомий журналіст, політичний і суспільно-громадський діяч в Канаді св. п. ред. Михайло Гикавий, педагог, від 1945 року редактор газети „Канадійський Фармер", а від 1975 до 1982 року головний редактор „Українського Голосу", органу Союзу Українців Самостійників, автор багатьох статтей на педагогічні, культурні, громадські й політичні теми.

Народжений в Ґарленді, Ман., 30-го серпня 1907 року, син Григорія і Анастазії з дому Чихрун. Після закінчення студій учителював в багатьох школах, а в пізніших роках викладав в Українському інституті св. Андрія українську мову і літературу; займався журналістичною і громадською працею. Покійний був членом Канадського пресового клюбу Етнічної пресової федерації, співавтором праці про багатокультурність у Манітобі та багатьох інших видань.

Похорон св. п. М. Гикавого відбувся у понеділок, 18-го квітня, з катедри св. Тройці у Вінніпеґу.

„Вечір мистецьких поколінь" в Ню Йорку

Чикаґо, Ілл. (телефоном). — В неділю, 17-го квітня ц.р., тут відбувся дуже успішно концерт під заголовком „Вечір танцювальних поколінь", влаштований мистецьким ансамблем „Громовиця" та українською школою балету і народно-сценічного танку при парафії свв. Володимира і Ольги на пошану балерини і знаного хореографа Роми Прийми-Богачевської.

Понад 2,500 осіб добірної публіки з великим захопленням подивляли красу танців у чудовому переданні юними виконавцями. Концерт складався з двох частин: „Лісової фантазії" та стилевих і народних танків України. Прекрасні строї фантастичних постатей карпатського лісу — „мавки", „чугайстри", „відьми" тощо — та стилеві бездоганно опрацьовані строї з різних областей України, милували очі та захоплювали своєю красою. Професійна оркестра доповнила багатство вражень цього незабутнього вечора.

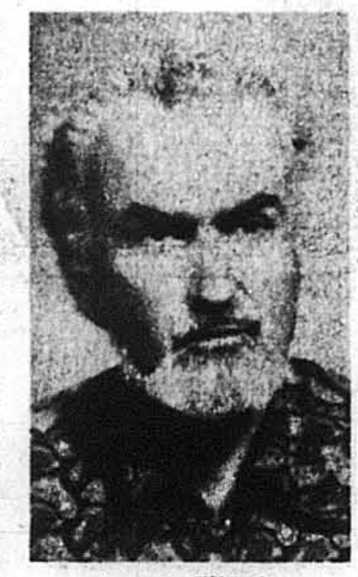
Ню Йорк і околиця матимуть нагоду привітати молодих танцюристів з Чикаго в неділю, 24-го квітня, в залі Фешен інституту, при 225 захід 24-та вулиця, о год. 4-ій по полудні, та разом з ними вшанувати заслужену балерину і знаменитого хореографа Рому Прийму-Богачевську за її вклад у збагаченні українського танкового мистецтва у найкращому його вигляді.

ВЛАДИКА І ДИВІЗІЙНИКИ

Філядельфія, Па. (о.л.). — У суботу, 16-го квітня ц.р., група членів Станиці Братства колишніх вояків І-ої УД УНА у Філядельфії відвідала Митрополита Стефана Сулика у зв'язку із заплянованим відзначенням 40-річчя І-ої УД УНА, яке відбудеться в наступну неділю. На закінчення авдієнції Владика Стефан заявив делегації, що він сам відправить Торжественну Архиєрейську Літургію в наміренні українського народу в соборі Непорочного Зачаття П.Д.М. Відправа заплянована на год. 10-ту вранці.

А. Шіфрін дасть ряд лекцій в ЗСА

Джерзі Сити, Н.Дж. — До редакції щоденника „Свобода" сюди надійшли друковані матеріяли, після телефонічної розмови, з Америкен Опініон Спікерс Бюро про пляновану поїздку з доповідями по різних містах ЗСА подружжя Аврама і Елеонори Шіфріних з Ізраїля, які промовлятимуть на тему потоптання людських прав у Совєтському Союзі.

Авраам Шіфрін

Шіфріни розпочинають свої доповіді у Бостоні у вівторок, 26-го квітня, а тоді кожного дня аж до четверга, 9-го червня, вони відвідають 26 різних американських міст, у тому Філядельфію — 30-го квітня; Ню Йорк — 1-го травня, Джерзі Сити — 1-го травня. Авраам Шіфрін відомий українському читачеві з його творів, зокрема — великою книжкою „Четвертий вимір", яка вийшла у Видавництві „Сучасність" у 1972 році, та 60-сторінковою брошурою „У совєтській катівні — із свідчень політв'язня", виданою в 1972 році Видавництвом „Свобода". Відома є також його найновіша книжка — „Перший путівник по СССР", де описані в'язниці, психушки-лікарні та концентраційні табори тюрми народів — СССР.

А. Шіфрін народився в Мінську, Білорусь, в 1923 році. Служив у Червоній армії; з 1941 року і брав участь у Другій світовій війні, де проявив героїзм, за що двічі був нагороджений медалями. Військо залишив А. Шіфрін у ранзі майора; згодом студіював право, закінчивши яке працював оборонцем у суді в Москві. Але не довго втішався із своєї професії А. Шіфрін, бо його вже в 1953 році заарештували, коли Сталін звелів розпочати судове „діло єврейських лікарів", які начебто на його життя і на життя інших совєтських верховодів мали учинити змову. А. Шіфріна було обвинувачено в шпіонажі на користь ЗСА і Ізраїля і присуджено до страти, що була замінена на 25-річне ув'язнення. Промучився А. Шіфрін у в'язницях і в таборах 10 років та відбув чотирирічне заслання, а, вийшовши на волю, вже цілковито віддався він справі боротьби за дозвіл на вільну еміграцію підсовєтських жидів до Ізраїлю; Шіфрін теж брав участь у загальному русі дисидентів.

Прибувши до Ізраїля в 1970 році, А. Шіфрін, разом з іншими колишніми в'язнями совєтських тюрем, зорганізував в Ізраїлі „Дослідницький центр для в'язниць, психолікарень і концентраційних таборів примусової праці в СССР", в якому він є екзекутивним директором. За ці дванадцять років на волі А. Шіфрін багато праці вклав у справу розкривання нелюдських жорстокостей совєтсько-большевицької системи від 1917 року почавши, і став одним з найбільш зне-

(Закінчення на стор. 4)

Фрескова композиція Василя Курилика „Український Піонер" прикрашує приміщення Парляменту в Оттаві

Фрескова композиція „Український піонер" Василя Курилика у парляменті Канади в Оттаві.

Оттава, Канада. — Тут, у столиці Канади, у великій „Залі залізничного комітету", в дні 24-го лютого, відбулася знаменна для українців Канади подія — формальне проголошення набуття Урядом Серії „Український піонер", твору славного канадського мистця Василя (Вілліяма) Курилика (1927-1977), від власників цього твору О. і М. Колянківських з Ніяґара Фоллс, Онт., для постійного приміщення цієї шестипанельної фрески, розміру 1,5 на 7,4 метра, у Будинку Парляменту, як „подарунку уряду народові Канади".

Спеціяльними гістьми федерального канадського уряду в той день були дружина і діти покійного мистця, мати мистця Марія Курилик, його брат з братовою і сестра, власники твору Колянківські та численні представники українських організацій з Канади. З боку уряду були тут численні державні мужі Канади на чолі з міністром багатокультурности Джімом Флемінґом.

Урочистості цього дня розпочалися обідом для українських гостей, що його дав міністер Флемінґ, при відповідних промовах, у яких прославлювано велич В. Курилика і його ґрандіозного вкладу в культуру Канади. Згодом всі зібрані на обіді були представлені генеральному губернаторо-

(Закінчення на стор. 4)

Прикордонні сутички між Китаєм і В'єтнамом поширюються

Пекін. — Речники Китайської Народної Республіки заявили, що прикордонні сутички між КНР і В'єтнамом значно поширились в кінці минулого тижня і тоді, коли раніше бої між прикордонниками відбувалися тільки в одній місцевості, тепер поширились на інші райони. У зв'язку з цим китайська артилерія отримала наказ обстрілювати полоси В'єтнаму у яких, на думку китайців, сконцентровані великі військові в'єтнамські сили, які нібито приготовляються до інвазії китайської території.

Політичні спостерігачі кажуть, що подібна ситуація існувала вже між Китаєм і В'єтнамом два роки тому, яка була причиною більших воєнних акцій китайської армії проти комуністичного В'єтнаму, який, за допомогою Совєтського Союзу взагалі веде агресивні війни в Південній Азії, зокрема в Камбоджі і на прикордонні з КНР і Таїляндом.

Китайське пресове аґентство Гсінгуа назвало в'єтнамські прикордонні акції „систематичною провокацією" і погрозило, що у випадку збільшених акцій в'єтнамців Китай буде змушений повторити відплатну акцію на більшу скалю. Назване агентство підтвердило також інформацію про те, що тяжка артилерія Китаю у провінції Юннан почала відплатні акції проти розташованих на другому боці в'єтнамських військових частин, які на думку китайців стоять у бойовій готовості і займаються провокаціями проти прикордонників і мирного населення КНР.

Китайське командування повідомило, що артилерія знищила велику частину в'єтнамських укріплень, перешкоджуючи тим самим підготовчій акції, яка мала розпочатися незабаром. Під цю пору, коли пишуться ці рядки, артилерійське бомбардування в'єтнамських позицій продовжується, яке, на думку військових спеціялістів, може викликати більший конфлікт між Китаєм і В'єтнамом.

Зростає напруження між Гондурасом і Нікараґуа

Сан Хозе, Коста Ріка. — Загроза збройного зудару поміж Гондурасом і Нікараґуа спричинила повінь дипломатичних переговорів в останньому тижні між міністрами закордонних справ Панами, Мехіко, Венезуелі і Колюмбії.

Міністер закордонних справ Колюмбії, Родріґо Льоредо Кайседо, заявив, що ця група міністрів звернеться до ЗСА, Совєтсьокго Союзу й Куби взяти участь в майбутніх конференціях тому, що вони відіграли ключову ролю в доставі зброї і мілітарних дорадників для країн Центральної Америки.

Конфлікт між Нікараґуа і Гондурасом виникнув в 1979 році, коли сандіністи в Нікараґуа, зробили переворот, усуваючи уряд ген. Сомози з Нікараґуа, і почали доставляти зброю для лівих повстанців в Ель Сальвадорі через територію Гондурасу.

Нікараґуа обвинувачує Гондурас в тому, що його армія при допомозі ЗСА старається повалити уряд сандіністів, вишколюючи повстанців. Урядові чинники у Вашінґтоні заперечують, що ЗСА змагають до повалення нікараґуанського уряду та вказують на присутність 2,000 кубинських мілітарних „дорадників" в Нікараґуа. Американський уряд, запевняють вони, хоче лише стримати доставу зброї до Ель Сальвадору і в цей спосіб стримати комуністичну експанзію в Центральній Америці.

Уряди Нікараґуа і Гондурасу окремо внесли справу конфлікту до міжнародних інстанцій — Нікараґуа відкликалася до Ради Безпеки ОН, а Гондурас вніс справу конфлікту до Організації Американських Держав, але як повідомляють поінформовані спеціялісти, згадані міжнародні установи не будуть розглядати справи цього конфлікту, чекаючи на висліди нарад міністрів закордонних справ згаданих країн.

У світі

В НІМЕЦЬКОМУ МІСТІ Дюссельдорфі почався процес проти данського громадянина Флеммінґа Соренсена, якого обвинувачує німецький суд в шпигунстві на користь Східньої Німеччини. Соренсен, якому 59 років, є оскаржений в тому, що він передавав секретні інформації совєтським аґентам в різних країнах совєтського бльоку в роках 1970-1979.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ АРЕШТОВАНО трьох американських рибалків на ріці Сан Хуан яка відділяє Нікараґуа і Коста Ріку. Їх арештували нікараґуанські річні патрулі. Міністер безпеки Коста Ріки, Анджель Едмундо Соляно, відкинув обвинувачення уряду Нікараґуа, начебто ці американські рибалки були на водах Нікараґуа, а прямо були забрані з човна, який плив при берегах Коста Ріки.

ЗАХІДНЬО-НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР Гельмут Коль заявив, що він і президент Роналд Реґен погодилися в тому, що на найближчій західній „конференції на вершинах" не будуть заторкнені справи американсько-европейських пертрактацій відносно торгівлі з країнами комуністичного бльоку. Канцелр Коль, який повернувся з відвідин у Вашінґтоні минулого тижня, заявив, що він є вповні переконаний, що західні союзники ЗСА розв'яжуть позитивно всі трудноші на тому відтику.

ІРАКСЬКА МОРСЬКА ФЛЬОТА затопила чотири іранські кораблі, у неділю, 17-го квітня, в п'ятигодинній морській битві коло іранського порту Бандар Хомейні, згідно з повідомленням іракського вищого воєнного командування.

В ГАЇТІ ГУРАҐАН ПІД НАЗВОЮ „Веена", який шалів нещодавно, заподіяв шкоди на 47 мільйонів долярів що для цієї малої і незаможної країни являє з себе великі матеріяльні втрати. Від згаданого гураґану без даху над головою лишилося 25,000 мешканців. Були теж незначні втрати в людях. Але допомога надійшла швидко зі світу: харчі, електричні батарейки та хемікалії для очищення прісної води надійшли в достатній кількості вже під кінець минулого тижня.

ПОПСОВАНІ ВІДНОСИНИ З ІЗРАЇЛЕМ після відмови Роналда Реґена продати Ізраїлеві 75 додаткових американських літаків типу Ф-16, аж доки ізраїльці не заберуться з Ливану, тепер дещо поправляться, бо Уряд ЗСА дозволив урядові Менахема Беґіна купити складові частини, вироблені в Америці, до воєнних літаків, що їх сконструювали і виробляють ізраїльці. Ці потрібні частини можна буде купити в Америці негайно.

БОМБА ЗНИЩИЛА АМЕРИКАНСЬКУ АМБАСАДУ В БЕЙРУТІ

БІЛЯ 40 ОСІБ ЗГИНУЛО

Бейрут, Ливан. — У понеділок, 18-го квітня, в Американському посольстві в Бейруті вибухла сильна бомба, вбиваючи щонайменше 39 осіб і поранивши понад 80 інших.

Як ливанська поліція, так і американські офіційні особи заявили, що вибух стався в автомобілі, який, навантажений вибуховими матеріялами під'їхав під головній вхід до амбасади і вибухнув, вбиваючич водія-смертника в цьому нападі самогубства. Підпільна таємна проіранська мусулманська група під назвою Ісламська організація Жіґад призналася до нападу телефонічно, подзвонивши до французького пресового аґентства. Та сама група призналася також, що це вона відповідальна за напад ручними гранатами 16-го березня на групу американських морських піхотинців, у якому було поранено п'ять вояків.

Точна причинна вибуху, а також повне число жертв будуть відомі лише після того, як рятівні групи закінчать очищення руїн восьмиповерхового будинку посольства. Більшість центральної частини підковоподібної будівлі завалилася від вибуху і полетіла вниз в хаосі обломків стін, меблів і людських тіл. Кімнати в других частинах посольства від сторони моря також були сильно пошкоджені вогнем, розбиті уламками залізобетонних кусків і цеглою.

Працівники цивільної оборони працювали цілу ніч, очищаючи місце катастрофи від розвалин, шукаючи за жертвами і причиною вибуху.

Більшість жертв катастрофи — це ливанці члени групи працівників посольства, пішоходи прекрасної прибережної надморської вулиці та особи, які зібралися в кімнатах посольства та чекали на виїздні візи до ЗСА.

Одначе, серед вбитих було шість осіб американської охорони і декілька дипломатів. Державне радіо Ливану повідомило також, що можливо під руїнами будинку можуть бути ще деякі американці та ливанці.

Американський посол Роберт Диллон був на восьмому поверсі у себе в бюрі, коли стався вибух о 1:05 год. по полудні. Багато співробітників посольства в цей обідній час знаходилися в кафетерії, яка була цілковито знищена, але людям, які були в ній якимсь чудом вдалося вийти задніми дверима, як і послові, в безпечне місце. Американські висланники Филип Габіб і Морріс Дрейпер були в той час у президентському палаці.

В Америці

ШЕСТИТИЖНЕВИЙ СТРАЙК підміських поїздів лінії Метро-Норт в Ню Йорку закінчився і перші поїзди почали курсувати вже в понеділок вранці, 18-го квітня. Понад 90,000 пасажирів з полегшою прийняли повідомлення про закінчення страйку за посередництвом стейтових і федеральних чинників, які зарядили припинити довготриваючий страйк машиністів і кондукторів на згаданій лінії під час того, як представники профспілки вестимуть переговори з посередниками федерального Уряду.

СЕНАТОР АЛФОНС Д'Амато, республіканець з Ню Йорку, заявив, що він запропонує в Сенаті резолюцію яка закликатиме президента Роналда Реґена, щоб він змінив своє наставлення до Ізраїля і зняв заборону продажу джетових літаків типу Ф-16, не зважаючи на перебіг переговорів в Ливані. Президент узалежнює продаж згаданих літаків від виведення ізраїльських військових частин з Ливану. Сен. Д'Амато вважає, що постава Адміністрації Р. Реґена до тієї справи не зовсім відповідає загальній поставі ЗСА до Іраїля, який вважається найближчим альянтом Америки на Близькому Сході.

РЕЧНИКИ ДЕМОКРАТИЧНОЇ партії заявили, що вже цього тижня вони вирішать де буде відбуватися Конвенція їхньої партії. Покищо два міста входять в рахубу: Сан Франсіско і Чикаго. Свою згоду зголосили також Ню Йорк, Дітройт і Вашінґтон. Голова Крайового комітету Демократичної партії Чарлз Манатт воліє, однак, щоб Конвенція відбулася в його стейті, тобто у Каліфорнії.

ЧИКАҐСЬКИЙ МІЛЬЙОНЕР, адвокат Бернард Ептон, який 12-го квітня програв вибори на посадника в користь демократичного кандидата Гарольда Вашінґтона, дуже озлоблений на засоби масової інформації, які на його думку неправдиво насвітлювали його заяви у передвиборчій кампанії і явно підтримували Г. Вашінґтона. Він тепер носиться з думкою створити сильний синдикат і купити видавництво „Чикаго Сан-Таймс", яке контролює також багато інших газет. У телефонічному інтерв'ю для телевізійної станції у Палм Біч на Фльориді Ептон підтвердив інформацію, яка появилася у згаданій чикаґській газеті два дні раніше. Між іншим „Чикаґо Сан-Таймс" контролює також нюйоркський щоденник „Дейлі Нюз" і сім інших щоденників в ЗСА. Ептон підкреслив, що якщо це станеться, то він негайно звільнить з праці колюмністів Майка Ройка і Роджера Саймона. На здивування всіх зацікавлених Філд Ентерпрайс, компанія, яка тепер контролює згадану корпорацію, проголосила в п'ятницю, 15-го квітня, що вона розв'язує дотеперішню раду корпорації і продаватиме „Чикаґо Сан-Таймс".

ЗГІДНО З ІНФОРМАЦІЄЮ бюра Цензусу в 1982 році значно зросло число голосуючих серед безробітнього прошарку населення. Раніше безробітні американці вважалися неголосуючою групою і політичні аналітики думають, що їх довге безробіття і невідрадний фінансовий стан змусив їх змінити думку. Ці ж аналітики думають, що число голосуючих серед безробітних значно збільшиться у президентських виборах в 1984 році, бо вони, правдоподібно, намагатимуться змінити теперішню Адміністрацію у Вашінґтоні і поголовно голосуватимуть на Демократичну листу.

ЗМЕНШУЄТЬСЯ ЧИСЛО ГЛЯДАЧІВ телевізійних програм, — кажуть спостерігачі, які на підставі переведених студій прийшли до висновку, що глядачі не є задоволені теперішніми програмами. Цю інформацію і висновки підтвердила Крайова асоціяція телевізійних передач, яка твердить, що існує ще інший фактор спаду глядачів, а саме вони не вважають більше телевізію головним чинником у їхньому житті. На їхню думку такий стан довго тривати не буде, бо ситуація міняється так як міняються програми на телевізії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $1.25 місячно. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

КҐБ і його шпигунська мережа

На днях американська преса подала про ревеляції колишнього совєтського шпигуна в Японії Станислава Левченка, який приготовляє більшу працю п.з. „КҐБ сьогодні: скрита рука"; праця має появитися в англійській мові вліті цього року.

Справа совєтського шпигунства в країнах вільного світу не є новою ані сенсаційною. Жалюгідним в цій справі є це, що велика маса інтеліґентних людей в різних країнах Заходу виявляє свою наївність і глупоту, даючи себе „набрати" совєтським чи доморослим аґентам Москви.

Про розмір совєтської шпигунської мережі і кількість совєтських шпигунів може посвідчити недавня заява колишнього французького міністра безпеки, що її він видав, коли уряд Франції прогнав 47 совєтських „дипломатів", закинувши їм шпигунство. Він заявив, що у Франції працює 600 совєтських шпигунів, які контролюють 10,000 осіб, що збирають тайні інформації для совєтської розвідки.

У дальшому, французькі власті заявляють, що на підставі досвіду, французький уряд є переконаний, що пересічний совєтський шпигун втримує 15 до 20 „контактів", цебто осіб, що продають або безплатно передають засекречені інформації.

Можемо уявити собі, яка маса совєтських аґентів досить безкарно оперує в Америці. В Америці є понад 1,100 совєтських урядовців різного покрою, які мають т. зв. дипломатичний імунітет та — ніде правди скривати — великі можливості і свободу рухів. Компетентні чинники у Вашінґтоні заявляють, що принаймні 350 аґентів КҐБ входять у групу совєтських „дипломатів". Вони мають приблизно 5,800 до 7,000 „контактів" в Америці.

Крім того кожного року приїжджає понад 5,000 совєтських „туристів", серед яких є великий відсоток професійних совєтських шпигунів-розвідчиків.

Не треба забувати, що у Вашінґтоні і при Обєднаних Націях мають представництва всі европейські сателіти, які мають також свої шпигунські мережі, які підпорядковані московському КҐБ, що й побільшує кадри комуністичних аґентів. Це відноситься до Польщі, Східньої Німеччини, Чехо-Словаччини, Румунії, Мадярщини і Болгарії.

Існують також докази, що КҐБ шантажує політичних і звичайних східньоевропейських еміґрантів шляхом погроз, як також втягає у своє шпигунське кубло осіб, мовляв, на „добровільній базі", які з огляду на свої родини поза Залізною заслоною стають поневолі донощиками і шпигунами.

Вкінці треба згадати, що між тим „людським знаряддям" КҐБ в Америці є родовиті американські громадяни різного етнічного походження, які служать КҐБ або за гроші або із симпатій до СССР і комуністичної ідеології.

Ця світова мережа совєтської розвідки, включно зі совєтською мілітарною розвідкою ҐРУ (Главное разведивательное управление), на ділі є „державою у державі" і уряд Совєтського Союзу видав грубі більйони річно, щоб втримати той велетенський шпигунський апарат, який уможливлює Кремлеві постачання важливих державних, мілітарних і економічно-індустріяльних таємниць Заходу, що допомагають урядові СССР в приміненні його внутрішньої і закордонної політики.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція.

Анатоль Камінський

НАШЕ ВІДНОШЕННЯ ДО АКТУАЛЬНОЇ ДІЙСНОСТИ В УКРАЇНІ

(Слово виголошене в суботу, 9-го квітня ц. р., у Ню Йорку, на панелі — „Що далі")

I.

Моєю темою є наше відношення, тобто відношення нашої еміґрації, до актуальної дійсности в Україні. Почну із стислого, можливо найкоротшого її з'ясування, як вихідної цього нашого відношення, що на нього кластиму передусім акцент.

Як відомо, наш народ в Україні сьогодні перебуває під тиском посиленої і всеохопної русифікації й уніфікації. Утворення і утвердження т. зв. єдиного радянського — на ділі російського — народу, шляхом перемішання неросійських народів і „розчинення" їх російським та встановлення інтеґральної багатонаціональности як його основи, — проголошується сьогодні вже відкрито як важливий етап на дорозі до „злиття націй, яке принаймні згідно з „Комуністом", з вересня минулого року мало б стати актуальним ще за наших часів. Дотепер злиття націй пересувано, звичайно, у майбутнє, не специфікуючи його часової визначености, хоч воно постійно було остаточною ціллю російського комунізму.

У 1982 році відбулися деякі події, які доосновно утвердили ці маґістралі совєтської національної політики, і про них тут слід згадати. Маю на увазі перш усього, двоєдине „святкування" 60-річчя СССР і 1500 річчя Києва, яке у своєму т. зв. органічному пов'язанні творить політичний історичний і сучасний фундамент „єдиного радянського народу", який зв'язує всі народи СССР не лише спільною ідеологією, соціо-економічною і культурною базою, але й „спільно-єдиним" минулим, сьогочасним і згори здетермінованим майбуттям. І тому нічого дивного, що у штучнонавіяній всеохопній кампанійній оргії з її стосовними постановами партії і уряду, науковими конференціями і сесіями, академічними і літературними виданнями, театральними і кіновими постановками, соцзмаганнями і достроковими виконаннями зобов'язань, суботниками і спортовими рекордами, навіть совєтські корови відзначили ці події... Так, згідно з „Робітничою газетою" з 18-го грудня 1982 року кожна корова Лариси Чоломбитько на дослідному господарстві „Україна" Харківського району на Харківщині зобов'язалася дати 5,000 кілограмів молока „до ювілею Радянської держави". Але її побили корови Н. Негерей, яка за даними „Молоді України" з 22-го грудня 1982 року, „у цьому році надоїла від кожної корови аж 7 тисяч кілограмів молока" — теж „до ювілею Радянської держави". (Стільки про корови, натомість про биків — не писалось нічого, навіть у „Комуністі України"...)

Але попри весь цей „домашньо-тваринний" і інші того роду кампанійні аспекти, залишається загрозливий факт, що йдеться тут про широко і основно розпрацьоване концептування сучасної і майбутньої політики Москви, націленої на повну асиміляцію неросійських народів і їх русифікацію.

У контексті цієї „мудрої ленінської національної політики" теж і т. зв. Продовольча програма з її зближенням села з містом, дальша інтенсифікація „грандіозних побудов комунізму" і їхня проєкція на сателітні держави по лінії закріплення „соціялістичної співдружності" — цілеспрямовані не лише на саме утвердження „єдиного народногосподарського комплексу" і домінацію російської мови, як мови національного спілкування, але й на остаточне „злиття націй".

Перебрання влади Андроповим, завдяки певному оптимальному альянсові двох головних факторів совєтського політикуму — війська і поліції, не привело ані до зміни курсу, ні навіть коректур цієї „національної політики", принаймні дотепер. Ствердження Андропова на відзначенні 60-річчя СССР в Кремлі 21 і 22-го грудня 1982 року про те, що, мовляв, треба уважно ставитися до мови, до пам'яток минулого, трактування історичних подій, перетворення села в місто, як і власні прорахунки в тому питанні режиму — є лише маневром, який має злагіднити самі тільки контури нахабної і розперезано-безоглядної, жорсткої русифікаційної політики. В тому відношенні не можна теж переоцінювати таких статтей як проф. Д. Златопольського у „Правді" з 14-го січня ц. р. і проф. Ф. Горовського в „Радянській Україні" з 1-го лютого ц. р., як і в такому ж тоні повторяють стосовні вислови Андропова про пошанування інших корінних мов, а Горовський зацитував навіть дані про те, що, мовляв, „за переписом з 1979 року, понад 4 мільйони осіб неукраїнської національности визнали українську мову рідною, або другою мовою, якою вільно володіють," і оцінив це як позитивний факт.

Того роду професорськими статтями не закрити однак болючого фактичного стану спустошення, що спричинила „ленінська національна політика". Знову ж дозвольте, що обмежусь лише до кількох засадничих вимірів, головно демографічно-статистичних. Згідно з переписом населення згаданого 1979 р., все населення УССР нараховує 49,757 тисяч, з того є 36,489 тисяч українців. Тобто українці становлять 73.6 відсотка. В 1970 році українці творили ще 74.9 відсотка, а в 1959 році — 76.8 відс. При тому, якщо від 1970 року до 1979 року кількість українців збільшилася на 3.9 відс., а в абсолютних цифрах на 1.2 мільйони осіб, то росіяни зросли на 15 відс. а кількісно на 1.3 мільйона. Коротко: росіяни становлять сьогодні 21.1 відс. населення України. Якщо ж йдеться про т. зв. „розквіт української науки, культури і мови", то коли ще в 1950 роках були появилися нові українські органи, такі як щоденна „Робітнича газета", журнали „Вугілля України", „Знання та праця". „Український історичний журнал" і інші, а в 1959 році Академія наук УССР видавала ще 15 наукових журналів українською мовою і три російською, то в 1979 році — видавалось уже 32 журнали російською мовою, лише вісім українською і два — обома мовами, українською і російською. Пригадаймо теж, що сьогодні „Літературна Україна" є тижневиком і в тому відношенні поява місячного журналу „Києва" з січня ц. р. далеко не покриває потреб літературного життя. Яке ж тоді має бути наше відношення до такої дійсности в Україні у виду цього складного, важкого і загрозливого становища нашого народу?

(Продовження буде)

Іван Кедрин

Мирослав Кознарський — вояк-громадянин

Від першої новітньої української військової формації, від Українських Січових Стрільців з 1914 року почавши, всі пізніші формації — Дійова Армія УНР, Українська Галицька Армія, Українська Повстанська Армія, Перша Українська Дивізія „Галичина", Карпатська Січ — кожна з них ставала потенціялом пізніших активних громадських діячів. Час нашої збройної боротьби за державність — щораз давніший. І їхніх активних учасників щораз менше. З відходом кожного з них у щораз дальше минуле відходить епоха, в якій родилися вояки-громадяни, вояки, які в цивільному житті були фахівцями різних ділянок, вояки-творці. І тому з відходом кожного з них біднішає наше громадське життя, щораз глибшою стає пустка. Число українських людей, чоловіків і жінок, з високою освітою зростає. Але це потенціял цілком іншої категорії, потенціял сучасного і майбутнього, — вже та генерація, яка не має безпосереднього зв'язку з епохою визвольницького змагання.

Мирослав Кознарський належав до світу вояків-громадян, які до кінця свого життя зберігали найглибший сантимент до війська, але негайно після скинення військової уніформи включилися в активне громадське життя. І відійшов несподівано і занадто швидко. Вік людини продовжився, і коли Мирослав Кознарський, повний життя, енергії, метушливий, роботящий, погідний і завжди у чомусь активний, помер після кількамісячної страшної недуги на 71-му році життя, то члени його родини і його друзі могли справедливо бідкати: „зашвидко".

Народжений 21-го квітня 1912 року в Сянках, Західня Україна, закінчивши Перемиську гімназію і діставши ступінь маґістра права, зголосився добровільно до Карпатської Січі у грудні 1938 року. Працював під керівництвом О. Ольжича (сина поета Олеся — Кандиби), ідеолога і поета і був його звеличником до смерти. Очолював пропаґандивний гурток „Летюча Естрада", брав участь в обороні Січової Гостинниці у Хусті. Після розгрому карпато-українського зриву опинився в мадярському концентраційному таборі і чудом врятувався. Але не перестав любити військо і тому включився до похідних груп в Україну. На еміґрації був секретарем обласного представництва ЦПУЕН (Центральне Представництво української еміґрації в Німеччині) в Авґсбурзі. З приїздом до Америки пристав до ООЧСУ (Організація Оборони Чотирьох Свобід України — і був членом тієї організації в Ютиці, опісля в Рочестері, де очолював також тамошній Відділ УККА. Але зчасом відійшов від партійно-політичного життя, зокрема зірвав із УВФронтом. Заявляв перед приятелями: „Не можу погодитися з їхніми методами". Особливо в останньому часі, після конфлікту в громаді, що настав після XIII Конгресу Українців Америки, уболівав цим розколом. Бувши за своєю вдачею людиною примирливою, людиною погідною, глибоко патріотичною, заявляв, що він завжди був і є націоналістом, але таким, який разом з іншими земляками прагне української держави, що її не можна здобути ніякою одною партією ані розбитим суспільством, ані навіть зусиллями тільки самих українців. Тому шукав собі товариства, в якому міг обмінюватися думками про сучасну українську проблематику — на базі взаємної толерантности. Відвідував часто автора цих рядків і говорив правду: „Я націоналіст, але між нами нема різниці думок". Був теж людиною побожною і брав активну участь у мирянському патріярхальному русі.

Після Рочестеру опинився з своєю дружиною лікаркою Мікою у Гантері, де залюбки працював біля свого невеличкого, але гарного ззовні і всередині дому недалеко церкви св. Івана Хрестителя. Написав і видав книжку „На стежках історичних подій" під псевдонімом „Любомир Гірняк". На запит автора цих рядків, чому він не звернувся до якогось професійного мистця-ілюстратора, щоби зладив йому обкладинку, дав характеристичну для його вдачі відповідь: „Я хотів зробити приємність моєму приятелеві, товаришеві зброї з Карпатської Січі, який запропонував, що намалює мені обкладинку". У тій книжці є багато вартісного для дослідника новітньої історії України фактичного матеріялу, але є й місця, які свідчать про м'якість і нахил до сантименталізму тієї гарної людини. Просив автора цих рядків написати рецензію на ту книжку: „Для мене, не до друку" й зазначив, що це була би образа для нього, якби така рецензія була тільки компліментарна.

Помер 3-го квітня 1983 року, знаючи, на що хворіє і свідомий, що це недуга невилікувальна. У вівторок 5-го квітня відбулася Панахида в похоронному заведенні Литвина в Юньйон, Н. Дж., що її відправив о. Михайло Перетятко. На Панахиді прощав його Андрій Бук від українських „гантерців", згадавши, що оце в короткій відстані часу один за одним відійшли два видатні вояки-громадяни, мешканці Гантеру: Юрій Лопатинський, полк. УПА, і Мирослав Кознарський, підхорунжий Карпатської Січі. На

(Продовження на ст. 3)

Володимир Левенець

НІКАРАҐУА В ЦЕНТРІ УВАГИ СОВЄТСЬКОЇ ПРЕСИ

Совєтська преса й інші засоби масової інформації повели в останньому часі сконцентровану пропаґандивну кампанію проти З'єднаних Стейтів Америки, а зглядно теперішньої Адміністрації президента Роналда Реґена, за політику ЗСА в Центральній Америці, зокрема у відношенні до Нікараґуа і Ель Сальвадору.

Як відомо, теперішня Адміністрація ЗСА устами свого речника дала до зрозуміння 12-го квітня ц. р., що Америка має повне моральне право боронити принципів демократії у країнах які є їхніми безпосередніми сусідами, тобто в Латинській Америці і перестерегла Совєтський Союз, Кубу та інші комуністичні держави, які за намовою Москви вмішуються у внутрішні справи американських країн, проти висилки військових частин до Нікараґуа з метою рятувати там марксистський, прокомуністичний і промосковський режим. Не зважаючи на деяку опозицію до теперішньої політики Уряду в Палаті Репрезентантів, президент Р. Реґен, як головний командувач усіх американських збройних сил, наказав армійським частинам, а зокрема морській фльоті ЗСА, слідкувати за розвитком подій у цьому районі світу і повідомляти Вашінґтон про рухи совєтських і кубинських кораблів і літаків, які майже систематично курсують поміж Кубою і Нікараґуа, дуже часто порушуючи межі територіяльних вод ЗСА й інших держав Центральної Америки.

Державний секретар Джордж Шулц і директор Центральної розвідчої служби Вілліям Кейсі запевняли кореспондентів на спеціяльній пресовій конференції, що Уряд ЗСА не порушує жадних законів чи територіяльної інтеґральности чужих держав, а тільки превентивно слідкують за розвитком подій, щоб не бути заскоченими в останній хвилині, якщо Москва чи Гавана рішаться на нові авантюрницькі дії в районі Караїбського моря.

Амбасадор ЗСА до Об'єднаних Націй Джін Кірkпатрик також виступила на форумі ОН в обороні політики Адміністрації ЗСА у відношенні до подій в Центральній Америці, заявляючи, що Уряд ЗСА має повне моральне право — матеріяльно і мілітарно — допомагати рухам спротиву, особливо коли вони не погоджуються з диктаторською системою комунізму і намагаються замінити її демократичною формою правління. „Я не думаю, що ЗСА зобов'язані боронити прокомуністичних сандиністів проти власного народу, — заявила амбасадор Дж. Кірkпатрик, — тим більше, коли взяти до уваги присутність понад стотисячної армії в Афганістані і кільканадцять тисяч кубинських частин в країнах Африки. Я думаю, що нашим моральним обов'язком є оборонити ці народи перед комунізмом і допомогати всіма засобами латиноамериканцям і афганським повстанцям".

Томас О. Андерс, заступник державного секретаря для міжамериканських справ, зізнаючи перед сенатською комісією для закордонних справ, відмовився дискутувати чи заподавати точні дані про операції військових одиниць в Караїбському обширі, а тільки підкреслив, що „ми мусимо боронити демократії у сусідніх із ЗСА країнах". При тому він обвинувачував нікараґських сандиністів, що вони, взоруючись на комуністичну Кубу, експортують революцію до інших, особливо сусідніх до Нікараґуа Центральноамериканських держав, і накопичують в себе зброю, що її доставляє Москва і Гавана для посилення дій марксистських партизанів в Ель Сальвадорі й інших країнах.

Очевидно, таке становище федерального Уряду

(Продовження на ст. 3)

Олександер Домбровський

ВІД ЕТНОГРАФІЗМУ ДО НАЦІОНАЛІЗМУ

II.

Нарід, як жива синтеза минулих, сучасних і майбутніх поколінь, пов'язаних із собою ідеально-духовими звенами спільної історичної традиції на спільній території зі спільними етно-психокультурними ціхами й надбаннями (синтеза етнічного, територіяльного й історичного принципів і патріотизму), з найвищою на землі, спільною метою — бажанням щастя українських поколінь, живих і ще ненароджених у власній державі — став основним мірилом і пріоритетом державницького світогляду модерної української людини, виемансипованої з „малоросійської" побутовщини. Одним словом — етнографізм здавав свої позиції націоналізмові. Такі то етапи поступового розвитку етноколективу на спільній території, при спільних переживаннях дій історичного процесу. Від аполітично-побутового етнографізму й згодом більш заавансованого народництва до націоналізму, тобто від веґетуючої соціо-культурно-історично етнографічної маси, через етап розвитку свідомости народу своєї етноідентичности до політично-державницько виробленої провідної верстви народу з дальшими її впливами на народні маси.

Наслідки Першої Світової війни принесли великі зміни в европейському просторі — сумерк деяких монархій та нові світоглядові горизонти в соціополітичному думанні европейських суспільств. В наслідок революції на теренах Росії наступає дуже коротко чвертьдемократична керенщина, замінена згодом контрреволюцією зі сторони облудної ленінської „диктатури пролетаріяту", яка висунула пропаґандивно утопічну концепцію нового стилю життя — „національного по формі й соціокомуністичного по змісту".

В кінцевих фразах Першої світової війни національно свідоміші елементи нашого народу почали робити заходи в напрямі побудови української державности. Центральна Рада, Гетьманат, Директорія, а на теренах Галицької вітки Першолистопадовий Чин — це дуже короткі етапи спроби побудови власної державности. Кращі сини й дочки нашого народу виявляли відносно багато зусиль, щоби „Підняти Червону Калину", але... „встоятись не було сил". Історичні традиції нашої державности й збройних сил були забуті в народі, а його провідна верства була дуже тоненька, молода й без політично-державницького досвіду та вироблення. Це заважило на дальшій долі змагань за державність. Рішучо замало було виставити блакитно-жовтий прапор у Києві, чи Львові. До того треба було мати власну армію („не „окремі загони"!) з досвідченим штабом, адміністрацією, організацію внутрішньої безпеки та кадри технічної служби і т. д. А ми того всього не мали. Цілий майже адміністраційний апарат в Галичині був у польських руках, а на Великій Україні в російсько-московських з допущенням „малоросійщини" до нижчих урядів, при чому малоросійські „мазайли" були не раз більш закукуріченими патріотами єдино-неділимої, чим достеменні „мазеніни". До того всього націоналізм не мав ще достатнього часу запустити глибших коренів у світоглядовість народу. Широкі народні маси не вийшли були ще зі стадії етнографізму, а в найкращому випадку народництва.

Націоналізм порушив народну совість нашої провідної верстви, а до сердець і умів широких народних мас ще не дібрався. Звичайно в Галичині було краще в тому аспекті, чим на Великій Україні. Але на це склалися загальнознані об'єктивні причини, залежні від режимів Росії й Австро-Угорщини. З початком революції на теренах Росії московські большевики не були сильні, але ми показались ще слабші, бо в початках не мали навіть ясної концепції, яку вести політику й на яких принципах, хитаючися між концепціями федералізму й самостійности — універсалізму соціяльних революцій із другої сторони природного гону до національно-державницьких змагань. Остаточним вислідом тих східньоевропейських подій стала т. зв. Українська Радянська Соціялістична Республіка в „добровільному" зв'язку зі Совєтським Союзом і „з правом виходу з нього", про що запевнювала совєтська конституція (ленінський майстерштік облуди й забріханости!) Після НЕП-у й проведеної з тактичних оглядів українізації наступив пляново розгорнений наступ на українство — безпощадна ліквідація Української Православної Церкви та жахливий погром світу української науки, культури й громадського життя під кінець двадцятих і на початку тридцятих років нашого століття, завершений штучно витвореним червоною Москвою голодом, що коштувало нашому народові кілька мільйонів жертв. В добі сталінського терору знищено фізично багато провідних людей нашої науки, культури й громадського життя, а інші опинилися на засланні й у таборах смерти. У вирі тих нелюдських переслідувань і катівень загинув титан української історіографії — М. Грушевський. Такий був епілог „українізації". В таким умовинах підсовєтського життя національно-громадсько-політична активність стероризованого українства була неможлива. Московський шовінізм і совєтсько-російський імперіялізм, завуальовані рафіновано марксизмом-ленінізмом, з кожним роком шкірили щораз то більше зуби ненажерливої потвори на загладу українства та при всіх можливих виявах тотального терору й рафінованої політики. Український націоналізм мусів заховатися у новітні катакомби приватного життя й іноді на самому дні сердець дійсних наших патріотів на Великій Україні.

Дещо інакше було на західньоукраїнських землях під польською окупацією. В умовах польської окупації не було нам добре. Кожна окупація є прикра, а безглузда політика тодішніх польських урядових чинників і адміністрації у відношенні до українців була особливо нахабно-аґресивна й шовіністична. Але все ж таки не було такого тотального терору, як на східньоукраїнських землях під червоним російським караулом. Польща була політично заслаба й територіяльно замала, щоби дозволити собі на терор московсько-большевицького стилю та на масовий вивіз західніх українців на заслання, бо поляки не мають сибірських тайґ. Отже в умовах польської займанщини українцям можна було ще сяк-так „рухатися" у громадсько-політичному аспекті, як „обивателям" другої кляси, бо „обивателями" першої кляси були поляки. Вправді на початку тодішньої польської конституції стояло „як бик" написане, що „паньство польске єст вспульнем добрем вшистківх обивателі", але то було лише „на показ", а в дійсності було далеко не так.

(Продовження буде)

Трой відзначив роковини Т. Шевченка

У неділю, 13-го березня ц.р., в обидвох українських церквах були відправлені панахиди за душу Т.Шевченка. Потім у залі церкви Св. Покрови заходами Парафіяльної ради відбулися святочні сходини, присвячені Кобзареві України—Т.Шевченкові.

Інж. Р.Гарасимяк, муж довір'я, відкрив святочні сходини; о. парох Б.Скасків провів молитву. Присутні проспівали „Заповіт", потім о. Б.Скасків прочитав доповідь про релігійні мотиви у творчості Т.Шевченка. Він ствердив, що вся творчість Шевченка відзначається глибокою і щирою релігійністю, вірою в Божу всемогутність і справедливість, такою питомою українському народові. Улюбленою книгою Тараса Григоровича було Св. Письмо і „Наслідування Христа" Томи Кемпійського. Шевченко часто звертався до Бога, просив Його помочі так, як це робив український нарід. Зокрема на засланні тільки сильна віра й надія на Боже милосердя допомогли йому пережити 10 років неволі. Доповідач навів вимки з багатьох творів Шевченка, особливо з „Неофітів" і „Кавказу", де виступає глибока релігійність, що не опустила Тараса ціле його життя.

Молоденька Іванка Хомич продеклямувала поему „Іван Підкова". Після відспівання „Реве та стогне" І. Дурбак розповів про безсмертне слово Шевченка, про його подиву гідний вплив на українську людину. З його „Кобзаря" наш читач „надихається, нап'ється батьківщини", як з чудодійної криниці цілющої води. Шевченко мав „золотий ключ" до українських сердець, і тому його твори, читані, виголошувані або відспівані, так зворушують українську душу. „Заповіт" співали в Україні клячучи, коли під час Другої світової війни Капеля бандуристів Григорія Китастого давала Шевченкові концерти для наших робітників у Німеччині, то під час пісні „Думи мої" вся заля плакала, коли дійшло до слів „В Україну ідіть діти..."

Коли в Києві закарпатський хор почав свій концерт піснею „Реве та стогне", то публіка встала і співала цю Тарасову пісню про Дніпро, святу ріку України. Коли хор ім. Кошиця з Вінніпегу виступав минулого року в Києві, то йому заборонили співати „Заповіт" біля пам'ятника Шевченка... На Сибірі нашим людям забороняють вшановувати Тараса так, як це було і за царя, але Шевченко буде панувати, поки живуть наші люди, і його ніколи не забудуть.

Христя Коновальчук прочитала поему „До Основ'яненка", після чого присутні проспівали „Думи мої". Паніматка Мирослава Скасків виконала поему „Розрита могила".

Вкінці інж. Р.Гарасимяк подякував усім виконавцям програми й гостям. Парох парафії української католицької церкви св. Миколая о. В. Пашко, провів кінцеву молитву, присвячену Пророкові України—Тарасові.

Українським національним гимном закінчено святочні сходини.

Вже 85 літ Трой відзначує пам'ять Тараса Шевченка, відколи перші наші еміґранти прибули до Трою і зорганізували там свою парафію.

І. Д.

Роковини Тараса Шевченка в Маямі

Дня 13-го березня ц.р., як і попередніми роками, після Богослужень в українських католицькій і православній церквах в першій годині по полудні в Українському — Американському Клюбі відбулися святкування роковин Т.Шевченка заходом Об'єднаних Організацій Маямі, Фла.

Свято відкрив коротким привітом отців і присутніх голова Об'єднаних Організацій Т. Максимович і передав дальший провід програми Ірині Ракуш, голові 17-го Відділу СУА.

Святочну доповідь виголосив мгр Б.Остапюк, подаючи маловідомі фрагменти з життя Т.Шевченка—із молодечих літ, після звільнення із кріпацтва, його студії в Академії мистецтва та зв'язки з родами української і російської аристократії, які допомогли звільнитися зі заслання і повернутися до Петербурґу і на Україну.

Прелеґент подав також цікаві події із останніх літ життя Т.Шевченка і його творчости, в якій,не дивлячись на його затяжну недугу, пробивалася незламна віра в краще майбутнє українського народу. Своїм пророчим духом Великий Кобзар предсказав: „Встане Україна, світ правди засвітить і помоляться на волі невольничі діти...", „буде син і буде мати, і буде правда на землі...". Прелеґент згадав і про останні дні Шевченка, про його похорони і перенесення тлінних останків до Канева, де з могили і „до сьогодня лунає: „поховайте і вставайте, кайдани порвіте...". Та щоб це сталось, кликав його віщий дух і ще нині кличе: „Обнімітеєь, брати мої, молю вас благаю нехай мати усміхнеться, заплакана мати".

Потім діти зі школи українознавства при католицькій церкві Віра і Таня Венгльовські та Роман Андрушків спільно продеклямували вірш „Іван Підкова". Молода студентка Клавдія Шейфер гарно прочитала „Слово про Шевченка" по-англійськи. Монтаж „Фрагменти із поем Т.Шевченка" виконала група молоді із танцювального гуртка–Юрко Мекней, Зенон Яремко, Остап і Анна Пристацкі. Монтаж підготовила управителька танцювальної групи К. Годівська. Діти зі суботньої школи при тій же церкві—Наталя Трач і Роман Сперкач–добре виконали збірну деклямацію „До Основ'яненка".

З великим почуттям під час інсценізації рецитувала Ф.Бережна, яка на кінці цієї точки продеклямувала вірш „Мені однаково". Поему „Вінок Шевченкові" Галини Комарівної з великим почуттям виконала О. Кузьменко. На закінчення на пропозицію диригента хору із православної церкви Хохітви, всі присутні відспівали „Заповіт".

Після програми присутніх гостили смачною перекускою союзянки з 17-го Відділу СУА—Люба Кобрин, Марія Дейчаківська, Віра Гарасим і Ірина Ракуш.

Т. В.

Шевченківські дні у Вашінгтоні

Українці Вашінгтону відзначили Шевченкові роковини імпрезами, які відбулися у суботу і в неділю, 12-го і 13-го березня ц.р.

У суботу учні Школи українознавства ім. Тараса Шевченка разом із учителями і батьками для вшанування патрона школи з нагоди ілі 20-літнього існування поклали вінок під пам'ятником Шевченка.

В короткій програмі поклалення вінка взяли участь учні (промова і деклямація) і ансамбль молодих бандуристів „Гомін Степів" з Ню Йорку (дві пісні до слів Шевченкових творів). Програму закінчено „Заповітом".

Вечері того ж дня відбувся величавий концерт під гаслом „Молодь у поклоні Пророкові". Цей концерт спонсорували Об'єднання Українців Вашінгтону, Українська Студентська Громада при Мериленському університеті, Школа Українознавства ім. Тараса Шевченка і Організація української молоді Пласт.

Після короткого слова, яким містоголова Об'єднання Українців Вашінгтону, Віктор Кулій, відкрив концерт „Гомін Степів" що при акомпаніяменті бандур про спів „Заповіт" Шевченка.

Старанно опрацьована доповідь студентки Мериленського університету Галини Кохно на тему „Мій Шевченко — очима молодої української людини" була на високому академічному рівні. В цій доповіді, виголошеній прекрасною чистою українською мовою, відчувалось вічно молоду і вічно актуальну динамічну силу Шевченкового слова.

Коротку доповідь по-англійськи виголосив Олег Кулій, також студент Мериленського університету.

Мистецьку програму виповнив ансамбль молодих бандуристів і бандуристок „Гомін Степів" під керівництвом Юліяна Китастого. Мальовничі українські народні строї ансамблю та музичне виконання поодиноких пісень творили мистецьку гармонію для витонченого смаку членів української вашінгтонської громади. Багатий репертуар ансамблю складався з музичних творів для бандур до слів Шевченкових поезій, з народних пісень та інших. Вибаглива публіка столиці, що прибула численно, щоб віддати поклін безсмертному Пророкові, з ентузіязмом вітала кожний виступ бандуристів рясними оплесками і давала їм признання за бездоганне мистецьке виконання. Три надпрограмові пісні, виконані ансамблем на закінчення концерту, можна прийняти, як найкращий доказ про його високий мистецький рівень.

У неділю, 13-го березня, в українському соборі Пресвятої Родини після Служб Божих відбулася святочна програма „В пошані Тарасові Шевченкові — Tribute to Taras Shevchenko" поанглійськи для англомовної частини української громади Вашінгтону.

Організатором цієї імпрези був Теофіль Старух, а модератором — Юрій Добчанський.

Промову виголосив проф Ярослав Штендера. Він оповів про життя Шевченка, його творчість і про вплив його творчости на відродження української нації. Доповнювали цю унікальну доповідь — лекцію проф. Штендера прозірки з життя Шевченка, що їх висвітлював Т. Старух; твори поукраїнськи і перекладені на англійську мову, що їх виконали англомовні члени парохії, та пісні до слів Шевченкових творів у виконанні парохіяльного хору під керівництвом проф. Миколи Кормелюка.

Найсильнішою точкою програми була, мабуть, мельодеклямація „Заповіту", яким закінчено цю вимково вдалу імпрезу. Хор співав „Заповіт" по-українськи одночасно з деклямацією його перекладу на англійську мову.

В загальному, приємно ствердити, що цього року український Вашінгтон гідно відзначив пам'ять найбільшого поета і генія України.

Т. Дячок

Мирослав Кознарський...

(Продовження зі стор. 2)

другий день у церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку відправив Богослужбу парох тієї церкви о. Михайло Кучмяк. Над свіжою могилою на цвинтарі у Бавнд Бруку промовляли ред. Василь Качмар від колишніх товаришів Покійного з Перемиської гімназії і Евген Стахів, також колишній член Карпатської Січі, від Організації Українських Націоналістів, при чому назвав низку прізвищ колишніх спільних товаришів зброї уже неживих.

На тризні, якою проводив д-р Іван Макаревич, промовляли за чергою ред. Іван Кедрин, мистець Михайло Мороз, д-р Олег Воляньский, колишній шкільний товариш Покійного з Перемиської гімназії, д–р Іван Кіндрат від Лікарського Товариства Північної Америки, Відділу у Рочестері, врешті д-р Іван Макаревич. Дякував від родини зять Покійного Хозе Казанова, еспанець родом, який завдяки своїй дружині Іці, високоосвіченій професійній журналістці, і цілій родині М. і М. Кознарських — чудово володіє українською мовою, яку запанувала в його подружжі. З найближчої родини присутнім був теж брат покійного Зенон.

На Панахиді й похороні було понад 100 осіб: люди прибули з Рочестеру і Філядельфії, Гантеру, Ню Йорку й Джерзі Сіти. В усіх промовах підкреслювано прегарні прикмети вдачі того вояка-громадянина, його особисту культуру, його подивугідну учинність — готовість до послуг приятелям і знайомим, його ідеалізм і життєрадісність. Але — як мудро сказала авторові цих рядків д-р Міка, вдова: „Хто народився — мусить знати, що помре"...

Збори Кооперативи „Самопоміч" в Кергонксоні

Кергонксон, здавалося б, непомітна гірська місцевість, однак,з огляду на догідну комунікацію, відпочинкову оселю Союзівка та сприятливі умови життя, він став притягаючим місцем багатьох українських емеритів. Крім відпочинкових осель більшого та меншого розміру, від якогось часу оселювались тут постійно люди пенсійного віку різної національности,а між ними українці, які досі створили вже гарну громаду з церквами, світськими товариствами та Кредитовою Кооперативою „Самопоміч". Кергонксонська Кредитівка належить до наймолодших, бо основана щойно вісім років тому, а вже начислює 240 членів-щадників. Це мешканці Кергонксону і околиці, як також і ті, які приїжджають до своїх осель та домів в літньому сезоні.

Першим головою товариства „Самопомочі Кредитівки" був інж. Смішкевич, а ініціятором і невтомним організатором і до сьогодні —Мокляк. Другим з черги головою, переобраним на останніх Загальних зборах, є М.Василик, який вклав багато труду в розвій т-ва Самопомічі і Кредитівки та постійно журиться їхньою долею.

Треба зазначити, що завдяки наполегливій, жертвенній та безкорисній праці всіх членів дирекції Кредитового комітету і Контрольної комісії успіхи поважні. На особливу увагу заслуговують теж невтомні працівники інж. Ф. Савчур, інж. М. Бодляк і фаховий книговод і фінансовий референт М. Оприско.

На Загальних зборах, що відбулись 20-го березня ц. р., прийшли 98 членів, а в звітуючому році приєднано 56 з їхніми вкладами на суму 240,000 дол. Це найбільше число приєднаних членів в одному році від початку заснування Кредитівки.

Касовий звіт виказує 614, 293.15 дол. загального майна. Уділено позичок на суму 333,259.98 дол. на багато догідних умовах, ніж в банках, а виплачування 7-ми відсотків дивіденди зробило добру і корисну рекляму, доказом чого є нові аплікації на позички і членство в бічучому році. Шеровцям виплачено 29,689.81 дол. відсотків, а залишений заробіток—15,116.01 дол.—одноголосно схвалено призначити до запасного фонду, який збільшився до суми 43,822.75 дол.

Всупереч тому, що інші банки давали високі відсотки на сертифікати, наша Кредитівка постійно зростала; а чисельна участь присутніх на Загальних зборах, жвава дискусія, признання за працю та перевибір тих самих членів Управи дають доказ, що Кредитівка в Кергонксоні потрібна, добре просперує і має шанси дальшого розвитку.

Теодора Кульчицька

Нікараґуа...

(Продовження зі стор. 2)

ЗСА викликало лють у теперішніх лідерів комуно-московської імперії, які наказали совєтським пропаґандистам повести сильну кампанію в „обороні" Нікараґуа. На сторінках совєтських газет — „Правди", органу КПСС, „Ізвєстій", органу Верховної Ради СССР та республіканської преси, появляються майже кожного дня статті більш-менш під такими заголовками: „Руки геть від Нікараґуа", „Заговір проти Нікараґуа", „Американський імперіялізм в дії", та їм подібні. Для цієї „оборони" Москва знову мобілізує пацифістів в усіх країнах світу і, очевидно, всіх членів та прихильників комунізму. В Парижі, Бонні, Римі, Гавані та багатьох інших столицях, як пише „Правда" у виданні з 4-го квітня ц. р., відбулись „багатолюдні протестні мітинги, які засуджували американських імперіялістів за їхню авантюрницьку політику в Латинській Америці". Совєтська газета каже, що президент Реґен „наказав вислати достатню кількість зброї і військового виряду до сусідньої із Нікараґуа держави Гондурасу,у якій почнуть вишколюватись реґулярні частини Ель Сальвадору під наглядом американських інструкторів. Вони передаватимуть сальвадорським карателям практику американських 'зелених беретів', вправлятимуться в викуренні партизанських частин, перевелення облав на мирне населення, яке симпатизує партизанам". Покликаючись на інформацію у бостонській газеті „Бостон Сандей Глоб" кореспондент „Правди" в Гавані П. Богомолов пише, що „Пентагонові було б вигідніше вишколювати сальвадорських вояків тим на їхній території, але Адміністрація Р. Реґена не хоче попадати у конфлікт з власним Конґресом".

В іншому числі „Правди" з 9-го квітня совєтське пресове агентство ТАСС інформує про „напружену ситуацію" в Нікараґуа і Карибському обширі, тому що на територію Нікараґуа „проникають численні самосовські банди" з якими, мовляв, молода соціялістична держава не може сама дати собі ради і тому сусідні і „заприязнені" держави, назви яких не подається, спішать з допомогою для Нікараґуа, щоб „вдержати при житті здобутки революції". При тому ТАСС відкрито заявляє, що ЗСА „зацікавлені поширенням і поглибленням кризи" до чого ніби то признався сам директор Сі-Ай-Ей В. Кейсі на закритому засіданні з групою конґресменів" кажучи, що „підтримувані ЗСА повстанці влаштовують успішні рейди на територію Нікараґуа".

Цікаво було б довідатися звідки кореспонденти ТАСС взяли цю інформацію, якщо засідання конґресменів з директором Сі-Ай-Ей було „закрите"? Значить, вони отримали її шляхом шпигунства, яке в останніх роках значно поширюється в ЗСА, як за „добрих"рузвельтівських часів.

Зреште у рамках ескаляції антипропаґандивної кампанії в гру входять також неправдиві факти і видумки, на які так дуже щедрі засоби совєтської масової інформації. Прикладом для цього може послужити недавно видана міністерством оборони СССР брошура п. з. „Як врятувати Европу перед загрозою", яка появилася у противагу до американської подібної брошури „Совєтська мілітарна потуга". Мета совєтської брошури — не допустити до розміщення американських ракет в країнах Европи. Автори брошури, однак, не зупиняються на Европі і тому було б дивним, якщо б ЗСА в сьогоднішній грізній для них, і цілого вільного світу ситуації сидiла, заклавши руки, де б то не було — в Европі чи Центральній Америці.

ПРИМХЛИВА ПОГОДА — снігові, дощі, гурагани, громовиці тощо — знову наробила чимало шкод і причинилась до вісьмох смертних випадків, переважно в автомобільних зударах. Сильний вітер і мокрий сніг був причиною великого автомобільного випадку в Новій Англії, у якому загинуло три особи, а чотири були поранені. Велика кількість снігу, бо аж 17 інчів, випала у Вермонті і ця снігова буря була причиною майже цілковитого припинення колового руху, браку електрики в багатьох місцевостях тощо. Понад шість інчів снігу випало у Дітройті і багатьох місцевостях середнього заходу. Натомість численні місцевости на північному сході були загрожені виливами рік і надмірною кількістю води, яка не вміщалася в каналізаціях і заливала шляхи, підземки та пивниці приватних будинків.

В ДЕСЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ
смерти блаженної пам'яти
дорогої професор
ЛІДІЇ ШЛЯХТИЧЕНКО
у НЕДІЛЮ, 24-го квітня, о год. 10-ій рано
в церкві СВЯТОЇ ТРОЙЦІ
при 359 Broom Street, N.Y. City
буде відслужена
ПАНАХИДА
Всіх Знайомих просимо Покійну згадати у своїх молитвах
ІРЕНА ЗАЛУЦЬКА
ЮРІЙ ГРИЦЮК

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ
бл. п. АНАСТАЗІЇ ПИРСЬКОЇ
на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД
при Відділі Українського Патріярхального Т-ва в Ню Йорку
зложили:

АРКА в Ню Йорку, Чорні Стефанія і Микола по 50.00 дол; Школа Кобзарського Мистецтва в Н. Й., Корчинська Стефанія та Секрети Марія і Стефан по 25.00 дол.; Барицька Стефанія, ред. Микола Галів, Гошовська Ірена, д-р Клячко Марія, Мазур Михайло, д-р Роман Осінчук, мгр Ева Піддубчишин, Принади Богдан і Розина, Шкамбара Михайло та мгр Ярослав Щербанюк по 20.00 дол.; Шкільна Рада, Галапац Іванна, Кефор Іван, Нешта Митрофон, Світій Марія по 10.00 дол. та від Родини Покійної М. П. 95.00 дол.
Разом — 520.00 дол.

ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ ЩИРО ДЯКУЄМО.
РОДИНІ БЛ. П. АНАСТАЗІЇ СПІВЧУТТЯ
складає
УПРАВА ВІДДІЛУ УПТ-ВА

В П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, ТАТА І ДІДУСЯ
бл. п.
МИКОЛИ ХАВАЛКО
будуть відправлені
СЛУЖБИ БОЖІ І ПАНАХИДИ
в п'ятницю, 22-го квітня 1983 р., о год. 8-ій ранку
і у неділю, 24-го квітня, о год. 10-ій ранку
в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.
Прошу Знайомих і Приятелів, згадати в цей день Покійного у своїх молитвах.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
Горем прибиті:
дружина — АНАСТАЗІЯ
сини — ЗЕНОВІЙ і ІВАСЬ
дочка — МАРІЯ МІЛАН
з мужем ЯРОСЛАВОМ
внуки — ДЖЕФРІ і ЛЕСЯ
МАМА і СЕСТРИ в Україні
ТЕТА в Чікаґо

Ділимося сумною вісткою
з Ріднею, Приятелями і Знайомими,
що дня 8-го квітня 1983 року
в Коломиї, в Україні відійшов у Вічність
на 88-му році життя
наш Найдорожчий БАТЬКО і ДІДУНЬО
сл. п. Адвокат
ІВАН МОГИЛЬНИЦЬКИЙ
В глибокому смутку:
дочка ТЕТЯНА ВАНДЕРГАЙДЕН
з чоловіком ЙОНОМ
та синами МАРКОМ і ПЕТРИКОМ
Торонто, Канада

Фрескова композиція...

(Закінчення зі стор. 1)

ві Канади Едвардові Шраєрові і його дружині в одній із заль парляменту. Далі понад 700 гостей взяли участь у відслоненні цієї фрескової композиції в згаданій уже т. зв. „Рейлвей комміті залі" у присутності прем'єр-міністра П'єра Е. Трудо. Промовляв з цієї нагоди тут знову названий міністер Дж. Флемінг і Ромео ЛеБлянк, міністер публічних робіт, який підкреслив значення Василя Курилика для всієї Канади: „Фрескові панелі ,Українського піонера', — сказав він, — повинні залишитися цінністю всього канадського народу". Він передав цей великий дар предсідниці Палати громад Джоен Сове, яка прийняла твір українсько-канадського мистця на власність парляменту. Предсідниця Й.Дж.Сове висловила вдоволення в імені канадського народу бути власником цього мистецького шедевру, повного глибокої символіки, де зображено піонерський тяжкий труд українських перших поселенців у Канаді та теперішній добробут, і сказала, що цей шедевр постійно експонуватиметься в цій історичній парляментарній залі, яку відвідують тисячі канадців та чужинців кожного року і де відбуваються численні прийняття, засідання і збори. Промовляв на закінчення офіційної церемонії також інж. Іван Тутецький, голова всеканадської Федерації Українських Професіоналістів і Підприємців із Ст. Катаринс, Онт.

Під час усіх цих урочистостей у суміжній залі відбувався показ фільму „Курилик", випродукованого Крайовою фільмовою радою по черзі англійською, французькою і українською мовами. Після офіційної частини прийняття тривало до пізньої ночі і канадські офіційні представники — міністри, сенатори, посли та керівники департаментів, залишалися на ньому від початку до кінця. Це дало незабаром нагоду канадським українцям про цей „ Куриликовий день" писати в пресі, що „за сто років нашої іміґрантської історії не було ще в Канаді зустрічі з урядом у такій обстановці і на такому рівні".

Організатори цього свята не забули про відповідні програмки з даними про Батька мистця, якому В. Курилик, присвятив свою монументальну працю. У програмці всі пояснення були дані трьома мовами, згаданими вгорі. Крім того були до програмки додані три формальні комунікати уряду Канади. Перший — біографія артиста-маляра В. Курилика. Другий комунікат дав інформації про фрескову серію із супровідними текстами самого мистця до панелів „Українського піонера", взятий з альбому, виданого М. і О. Колянківськими тієї самої назви, а третій комунікат описував сам вигляд твору та святкове відкриття його цього пам'ятного дня в Оттаві.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

ВІДБУЛИСЯ 59-ТІ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УСВТ „Ч. СІЧ"

59-ті з ряду річні Загальні збори УСВТ „Ч.Січ", що відбулися у власному Домі в Нюарку 26-го березня ц.р., відкрив голова М.Стебельський, який коротко насвітлив історію Товариства, окремі етапи його діяльности, корисну спортово-виховну працю, яку „Ч.Січ" невпинно розвиває вже на порозі свого 60-річного існування. Саме в наступному 1984 році Т-во відзначатиме свій ювілей, святкування якого проходитимуть майже на протязі цілого року Деталі цих святкувань підготовить і проведе Ювілейний комітет, що невдовзі буде зформований з чолових громадян Північного Ню Джерзі, на терені якого діяльне Т-во.

Після вступного слова голови, прийняття порядку нарад і вибору президії Зборів, до якої ввійшли: Р.Лапичак—голова, Л.Рудзінський—заступник, і О. Сташків—секретар, учасники заслухали ділові обширні звіти з многогранної спорто-виховної праці, що її з великим успіхом виконала Управа. Згідно із звітами уступаючої Управи, УСВТ „Ч.Січ" під сучасну пору нараховує коло 300 членів, в тому половина активних у п'ятьох ланках старшої молоді й юнацтва. Біля 80 змагунів виступали в дружинах копаного м'яча, що змагалися майже на протязі цілого року в кількох американських ліґах, турнірах, а також і в турнірах у системі УСЦАК. Понад 30-ть дівчат і хлопців виступали в дружинах відбиванкової ланки, які теж змагалися в різних містах і стейтах в турнірах Відбиванкової Федерації Америки і УСЦАК. 16-ть дівчат і хлопців, жінок і чоловіків були учасниками багатьох українських (УСЦАК) і теж американських тенісових турнірів. Кілька десяток змагунок й змагунів виступали в плавацьких першенствах УСЦАХ, легкоатлетичних змаганнях і ґольфових турнірах.

Цілий ряд „Січових" дружин і окремих змагунів згаданих ланок здобули чолові місця як в американських, так і в українських компетиціях. Гордістю Т-ва є літня Спортова Школа, що її на протязі чотирьох тижнів вже втринадцяте влаштовано на оселі УБС „Верховина" в Ґлен Спей, Н.Й. Понад 80 учасників (-ць) з різних міст Америки пройшли заавансований вишкіл, що його проводили під проводом наших діячів найкращі українські спортові фахівці, виховники. Пресова референтура видала 19-те число журналу „Наш Спорт", який під сучасну пору є єдиним українським спортовим виданням у вільному світі.

УСВТ „Ч.Січ" і в діловому році дало свій великий вклад в український організований спорт, коли зважити, що шість чолових діячів Т-ва не менш віддано працювали на ключевих постах УСЦАК-Схід і УСЦАК. На пост голови УСЦАК-Схід був знову перевибраний голова Т-ва М.Стебельський, який теж виконує обов'язки І-го заступника голови УСЦАК. На пост президента Американської Ліґи копаного м'яча „Шейфер" вдруге за порядком був перевибраний член Т-ва П.Смук. Ряд діячів Т-ва були теж активні в багатьох інших ділянках українського організованого життя в ЗСА.

Уся ця різноманітна спортово-виховна і загальна діяльність „Ч. Січі" вимагала і забрала великі фінансові засоби, що їх треба було здобути. Оплата площ, заль, ліґ, турнірів, інструкторів, виховників для Спортової Школи, сотні одностроїв, інвентар, забезпечення, подорожі і інше коштували Товариству 37,000 дол.Це покрили приходи з членських вкладок Т-ва, збірки коляди, розвагові імпрези, приходи із вступів на гри копаного м'яча І-ої дружини, дотації приятелів Т-ва і оплати учасників Спортової Школи. Успішно просперував Дім Т-ва, який вже повністю сплачений. Приходи з винайму приміщень повністю покривають оплати податку, обезпечення, води і огрівання.

У дискусії над звітами окремі члени Т-ва висловлювали велике признання усім членам уступаючої Управи за виконану велику працю, що проходила вповні успішно й гармонійно. Це добрий приклад усім тим особам, що чомусь бокують від Т-ва, при чому не виявляють активности в жодній іншій українській організації, а деякі „умудрилися" стати наймитами в чужих спортових осередках. На жаль, такі „спортові діячі" існують і в інших містах українського поселення.

Пропозицію Контрольної комісії уділити уступаючій Управі абсолюторію з признанням, присутні схвалили одноголосно оплесками.

Після цього Номінаційна комісія представила листу кандидатів до Управи на 1983 рік, яку Збори вибрали в такому складі: М. Стебельський—голова, О. Твардовський—заступник; О. Труш—секретар; Надя Бакун—фінансовий секретар спорту; Д.Бобеляк—фінансовий секретар Дому; О. Напора—імпрезовий референт; І.Ориняк—референт Федеральної допомоги дітям; Володимир Бакун—провідник І-ої дружини копаного м'яча; А. Ґбур—провідник юнацької дружини; Б. Кравчук і Я. Шмотолоха–мол. юнаків; Б. Іванків і Р. Презимірський—учнів; Маріян Хамуляк і М. Фарміґа—новаків; Соня Моравська—відбиванка; д-р З. Матківський—теніс; д-р Р. Слиж—плавання, адв. Н. Олесницький—ґолф. Контрольна комісія: О. Сташків, мґр І. Хамуляк, Д. Кулик. Товариський Суд—д-р Є. Перейма, О. Суховерський, К. Гречак.

У точці ухвал для добра Т-ва Збори одноголосно затвердили відповідну підвишку членських вкладок Т-ва для старших і молоді. Уповажнили Управу продовжувати пошуки за новою посілістю. Зобов'язали Управу зорганізувати Ювілейний комітет для підготовки і переведення святкувань 60-річчя в 1984 році.

Перед закінченням цих ділових Зборів зі словом виступив гість, голова УНДому в Ірвінгтоні, Володимир Роговський. Висловивши признання за успіхи в спортово-виховній праці, він заохочував Т-во придбати нову посілість для нашої молоді, в чому в потребі прийде з поміччю теж Управа УНДому.

Після офіційного закриття Зборів відбулося прийняття для учасників, під час якого продовжувалися дискусії у справах Т-ва і українського організованого життя.

(от)

У Філядельфії...

(Продовження зі стор. 1)

св. Андрія у Савт Бавнд Бруку. Цей всекрайовий молитовний здвиг очолить Блаженніший Владика Митрополит Мстислав, первоієрарх Української Православної Церкви в ЗСА, бо і подавляюча більшість жертв голоду були православні українці. Організована українська громада Філядельфії організує масову поїздку автобусами, до якої вже тепер слід зголошуватися на число телефону (215) 457-5471.

Одночасно керівні органи української громади Філядельфії вже тепер апелюють до всього українського громадянства приготовлятися до якнайбільш масової участи у всегромадській українській демонстрації у Вашінґтоні, в неділю, 2-го жовтня ц.р. Того ж дня в пополудневих годинах відбудеться пропам'ятний концерт в пошану жертв Великого голоду, в якому твори найкращих українських композиторів виконуватиме американська симфонічна оркестра в числі біля 120 інструментів, збірний хор на базі мішаного хору „Думка" з Ню Йорку, під батутою Семена Комірного, а також найкращі солісти. Тому що Філядельфія розташована відносно недалеко від Вашінґтону, Крайовий Громадський Комітет надіється, що саме українська громада Філядельфії візьме чисельну участь у цьому пропам'ятному концерті, до участи в якому запрошується представників урядових чинників Вашінґтону, як і членів дипломатичного корпусу.

Якщо йдеться про вже традиційний Український Фестиваль музики, пісні й танку „Гомін України" в Рабин Гуд Делл-Схід, то Управа УКК-УГМФ вже тепер інформує українське громадянство, що влаштування його в цьому році забезпечене урядовими чинниками Філядельфії. Фестиваль відбудеться у п'ятницю, 19-го серпня. Проситься українців Філядельфії та довколишніх міст вже тепер приготовлятися до масової участи в цьому високомистецькому концерті, що, як і в минулому, буде присвячений одному з живих діячів української культури.

Як інформують, Крайовий Громадський Комітет незабаром продаватиме пропам'ятні жетони в пошану жертв голоду, які, до речі, будуть у кольорах — білому, чорному й червоному.

А. Шіфрін...

(Продовження зі стор. 1)

наведжених Москвою критиків Совєтського Союзу, де раз-у-раз називають його „ворогом СССР число один".

Під час лекцій А. Шіфріна буде також висвітлено 30-хвилинний документальний фільм — „Країна тюрем", єдиний автентичний фільм такого роду,який розкриває жахіття таборового насильства. Зфільмовано його схованою камерою у справжніх умовинах підтюремного животіння там, а ті відважні люди-в'язні, що фільм знімали, наражували своє життя.

Першу лекцію А. Шіфріна спонзорує у Бостоні місцевий відділ правої протикомуністичної організації „Джан Бирч Сосаєті". В інших місцевостях — будуть інші спонзори. Про деталі цієї лекції слід телефонувати на (617) 489-0600. Про філядельфійський виступ можна довідатися, телефонуючи на число (215) 443-0835; про виступ у Ню Йорку — (212) 994-8508; про виступ в Джерзі Сиτі — (201) 434-4982. Про інші виступи можна звертатися телефонічно на телефон : (518) 399-7222.

КВИТКИ НА КОНЦЕРТ УМІ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія., Па. — Як інформують організатори, квитки на концерт Павла Плішки і Лідії Артимів з нагоди 30-річчя УМІ, заплянований на неділю, 24-го квітня ц.р., о год. 6-ій по полудні, можна набувати у таких крамницях: „Дніпро" в Нюарку, Н.Дж., „Арка" в Ню Йорку, „Космос" у Філядельфії, „Дора" при Українському Освітньо-Культурному Центрі в Ебінґтоні, Па., або замовляти телефонічно на ч. (215) 635-4047.

